

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ATANASIJA RANTA [ATHANASIOS RANTOS]
SECINĀJUMI,
sniegti 2024. gada 25. janvārī¹

Lieta C-743/22

DISA SUMINISTROS Y TRADING SLU (DISA)

pret

Agencia Estatal de la Administración Tributaria

(*Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļu uzlikšana energoproduktiem un elektroenerģijai – Direktīva 2003/96/EK – 5. pants – Akcīzes nodoklis minerāleļļām – Akcīzes nodokļa minerāleļļām reģionālā likme, kas pievienojama valsts likmei – Diferencētas akcīzes nodokļa likmes dalībvalsts teritorijā atkarībā no reģiona, kurā produkts tiek patērēts

I. Ievads

1. Izskatāmais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Direktīvas 2003/96/EK 5. pantu².

2. Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *DISA Suministros y Trading SLU* (turpmāk tekstā – “*DISA*” vai “prasītāja”) un *Agencia Estatal de la Administración Tributaria* (Nodokļu administrācijas valsts aģentūra, Spānija) saistībā ar prasītājas pieteikumiem par tādu nodokļu atmaksāšanu, kas samaksāti kā akcīzes nodoklis minerāleļļām (*impuesto especial sobre hidrocarburos*, turpmāk tekstā – “*IEH*”) autonomās kopienas papildu nodokļa likmei.

3. Šī lieta dod Tiesai iespēju izskaidrot jautājumu, vai neatkarīgi no Direktīvā 2003/96 paredzēto minimālo nodokļu līmeņu ievērošanas šī direktīva nosaka vienādu nodokļu uzlikšanas līmeni visā kādas dalībvalsts teritorijā vai arī tā atstāj dalībvalstīm rīcības brīvību, lai paredzētu atšķirīgas akcīzes nodokļa likmes vienam un tam pašam produktam un vienam un tam pašam izmantošanas veidam atkarībā no valsts teritorijas daļas, kurā šis produkts ir paredzēts patēriņam.

¹ Oriģinālvaloda – franču.

² Padomes Direktīva (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai (OV 2003, L 283, 51. lpp.). Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir atsauce tikai uz Direktīvu 2003/96 redakcijā, kas ir piemērojama pamatlīetā, kura attiecas uz laikposmu no 2013. līdz 2015. gadam, neminot šīs direktīvas turpmākos grozījumus un pārskatīšanu.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

1. Direktīva 2003/96

4. Direktīvas 2003/96 2.–5., 9., 10., 15. un 24. apsvērumā ir teikts:

“(2) Tas, ka nav Kopienas noteikumu, kas nosaka minimālo nodokļa likmi elektroenerģijai un energoproduktiem, kas nav minerāleļļas, var nelabvēlīgi ietekmēt iekšējā tirgus pareizu darbību.

(3) Iekšējā tirgus pareizai darbībai un citu Kopienas politikas mērķu sasniegšanai Kopienas līmenī nepieciešams noteikt minimālo nodokļu līmeni vairumam energoproduktu, ieskaitot elektroenerģiju, dabas gāzi un akmeņogles.

(4) Būtiskas atšķirības valsts nodokļu līmeņos enerģētikas nozarē, ko piemēro dalībvalstis, var izrādīties kaitīgas iekšējā tirgus pareizai darbībai.

(5) Nosakot attiecīgus Kopienas minimālos nodokļu līmeņus, varētu samazināt esošās atšķirības valsts nodokļu līmeņos.

[..]

(9) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, kas nepieciešama, lai definētu un īstenotu politiku atbilstoši saviem apstākļiem.

(10) Dalībvalstis vēlas ieviest vai saglabāt dažādus nodokļu veidus energoproduktiem un elektroenerģijai. Tālab dalībvalstīm būtu jāatļauj piemērot Kopienas nodokļu līmeni, ņemot vērā uzlikto kopējo maksājumu attiecībā uz visiem netiešajiem nodokļiem, kurus tās izvēlējušās piemērot (izņemot PVN).

[..]

(15) Noteiktos apstākļos vai pastāvīgi būtu jāatļauj piemērot atšķirīgas valsts nodokļu likmes vienam un tam pašam produktam, ja tiek ievēroti Kopienas minimālie nodokļu līmeņi un iekšējā tirgus un konkurences noteikumi.

[..]

(24) Būtu jāatļauj dalībvalstīm piemērot dažādus citus atbrīvojumus vai samazinātus nodokļu līmeņus, ja tas nekaitēs iekšējā tirgus pareizai darbībai un neradīs konkurences traucējumus.”

5. Šīs direktīvas 1. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis uzliek nodokļus energoproduktiem un elektroenerģijai saskaņā ar šo direktīvu.”

6. Minētās direktīvas 2. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir formulēts šādi:

“1. Šajā direktīvā termins “energo produkti” attiecas uz produktiem, kuri:

[..]

b) atbilst KN kodiem 2701, 2702 un 2704 līdz 2715; [..].”

7. Šīs pašas direktīvas 3. pantā ir paredzēts:

“Atsauces Direktīvā 92/12/EEK uz “minerāleļļu” un “akcīzes nodokli”, ciktāl tas attiecas uz minerāleļļām, attiecas uz visiem energo produktiem, elektroenerģiju un attiecīgi šās direktīvas 2. pantā un 4. panta 2. daļā minētajiem valsts netiešajiem nodokļiem.”

8. Direktīvas 2003/96 4. pantā ir paredzēts:

“1. Nodokļu līmeņi, kurus dalībvalstis piemēro 2. pantā minētajiem energo produktiem un elektroenerģijai, nedrīkst būt zemāki par šajā direktīvā aprakstītajiem nodokļu līmeņiem.

2. Šajā direktīvā “nodokļu līmenis” ir kopējā maksa, ko uzliek attiecībā uz visiem netiešajiem nodokļiem (izņemot PVN), kurus tieši vai netieši aprēķina atbilstoši energo produktu un elektroenerģijas daudzumam, laižot apgrozībā.”

9. Šīs direktīvas 5. pantā ir noteikts:

“Ja tiek ievēroti šajā direktīvā noteiktie minimālie nodokļu līmeņi un tie atbilst Kopienas tiesībām, dalībvalstis var piemērot diferencētās nodokļu likmes, veicot fiskālo kontroli, šādos gadījumos:

- ja diferencētās likmes ir tieši saistītas ar produktu kvalitāti,
- ja diferencētās likmes ir atkarīgas no kurināšanai izmantotās elektroenerģijas un energo produktu kvantitatīviem patēriņa līmeņiem,
- izmantošanai šādos nolūkos: vietējam sabiedriskajam transportam (ieskaitot taksometrus), atkritumu savākšanā, bruņotajiem spēkiem un valsts pārvaldei, invalīdiem, sanitārajiem transportlīdzekļiem,
- izmantošanai uzņēmuma un ārpusuzņēmuma vajadzībām, 9. un 10. pantā minētajiem energo produktiem un elektroenerģijai.”

10. Minētās direktīvas 6. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis var piemērot šajā direktīvā noteiktos atbrīvojumus vai nodokļu līmeņa samazināšanu:

a) tieši;

b) izmantojot diferencētu likmi

vai

c) atmaksājot visu nodokļu summu vai to daļu.”

11. Šīs pašas direktīvas 19. panta 1. un 3. punktā ir paredzēts:

“1. Papildus iepriekšējos pantos, jo īpaši 5., 15. un 17. pantā noteiktajiem noteikumiem, Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar vienprātīgu lēmumu var atļaut jebkurai dalībvalstij ieviest turpmākus atbrīvojumus vai samazinājumus īpašu politikas apsvērumu interesēs.

Dalībvalsts, kura vēlas ieviest šo pasākumu, attiecīgi informē Komisiju un sniedz Komisijai arī visu atbilstošo un nepieciešamo informāciju. Komisija izskata lūgumu, cita starpā ņemot vērā iekšējā tirgus pareizu darbību, nepieciešamību nodrošināt godīgu konkurenci un Kopienas veselības, vides, enerģētikas un transporta politikas.

Komisija izskata lūgumu, cita starpā ņemot vērā iekšējā tirgus pareizu darbību, nepieciešamību nodrošināt godīgu konkurenci un Kopienas veselības, vides, enerģētikas un transporta politikas.

[..]

3. Ja Komisija uzskata, ka 1. punktā minētie atbrīvojumi vai samazinājumi vairs nav noturīgi, īpaši attiecībā uz godīgu konkurenci vai iekšējā tirgus darbības traucējumiem, vai attiecībā uz Kopienas politiku veselības, vides aizsardzības, enerģētikas un transporta jomās, tā iesniedz Padomei attiecīgus priekšlikumus. Padome pieņem vienprātīgu lēmumu attiecībā uz šiem priekšlikumiem.”

2. Direktīva 2008/118/EK

12. Direktīvas 2008/118/EK³ 1. panta 1. un 2. punkts ir izteikts šādi:

“1. Šī direktīva nosaka vispārēju režīmu attiecībā uz akcīzes nodokli, ko tieši vai netieši uzliek šādu preču patēriņam (“akcīzes preces”):

a) energoprodukti un elektroenerģija, uz ko attiecas [Direktīva 2003/96];

[..]

2. Dalībvalstis īpašos nolūkos var akcīzes precēm papildus piemērot netiešos nodokļus, ja tie nodokļa bāzes noteikšanas, nodokļa aprēķināšanas, nodokļa uzlikšanas iespējas un nodokļa pārraudzības ziņā, izņemot noteikumus par atbrīvojumu no nodokļiem, atbilst Kopienas noteikumiem, ko piemēro akcīzes nodoklim vai pievienotās vērtības nodoklim.”

B. Spānijas tiesības

13. 1992. gada 28. decembra *Ley 38/1992 de Impuestos Especiales* (Likums 38/1992 par akcīzes nodokli, turpmāk tekstā – “Akcīzes nodokļa likums”), redakcijā, kas piemērojama pamatlīdētā, 50. *ter* pantā “Autonomās kopienas nodokļa likme” ir noteikts:

“1. Autonomās kopienas var noteikt reģionālo akcīzes nodokļa minerāleļļām autonomo likmi, lai papildus apliktu ar nodokli produktus [..], kas tiek patērēti to attiecīgajā teritorijā. Autonomās kopienas nodokļa likmes piemērošana notiek saskaņā ar šā likuma noteikumiem un atbilstoši

³ Padomes Direktīva (2008. gada 16. decembris) par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu, ar ko atceļ Direktīvu 92/12/EEK (OV 2009, L 9, 12. lpp.).

ierobežojumiem un nosacījumiem, kas ir noteikti autonomo kopienu finansējumu reglamentējošajā tiesiskajā regulējumā.

2. Piemērojamā autonomās kopienas nodokļa likme ir likme, kas atbilst autonomajai kopienai, kuras teritorijā notiek apliekamo produktu gala patēriņš. Saskaņā ar šo pantu uzskata, ka produkti tiek patērēti autonomās kopienas teritorijā, ja tos saņem kādā no šādām vietām:

[..].”

14. Akcīzes nodokļa likuma 50.*ter* pants bija spēkā no 2013. līdz 2018. finanšu gadam. Tas tika atcelts no 2019. gada 1. janvāra ar 2018. gada 3. jūlija *Ley 6/2018 de Presupuestos Generales del Estado para 2018* (Likums 6/2018 par valsts vispārējo budžetu 2018. gadam), kura paskaidrojuma rakstā it īpaši ir norādīts:

“Akcīzes nodokļa jomā reģionālā nodokļa likme minerāleļļām ir iekļauta īpašajā valsts nodokļa likmē, lai nodrošinātu tirgus vienotību degvielas un kurināmā jomā, šim pasākumam neapdraudot autonomo kopienu resursus, un tas notiek saskaņā ar Kopienas tiesisko regulējumu.”

III. Pamatlieta, prejudiciālais jautājums un tiesvedība Tiesā

15. Sabiedrības *CLH*, *TEPSA* un *SECICAR*, kas ir loģistikas operatori, kuri ir *IEH* maksātāji, iesniedza apgrieztās maksāšanas aprēķinus par laikposmiem no 2013. līdz 2015. gadam un *IEH* summu pārnesa uz *DISA*. Šī pēdējā minētā sabiedrība darbojas naftas produktu pirkšanas, pārdošanas, importa un vairumtirdzniecības jomā.

16. Pēc tam, kad *DISA* bija samaksājusi *IEH*, tā lūdza nodokļu administrāciju koriģēt *CLH*, *TEPSA* un *SECICAR* iesniegtos apgrieztās maksāšanas aprēķinus un pieprasīja atmaksāt summas, kas atbilst akcīzes nodokļa minerāleļļām papildu reģionālajai likmei, ko noteikusi attiecīgā autonomā kopiena (turpmāk tekstā – “akcīzes nodokļa minerāleļļām reģionālā likme” vai “*IEH* reģionālā likme”).

17. Savu pieteikumu pamatojumam *DISA* apgalvoja, ka šī reģionālā likme, kas minēta Akcīzes nodokļa likuma 50.*ter* pantā, kurš ir spēkā kopš 2013. gada 1. janvāra, ir pretrunā Savienības tiesībām, ciktāl ar to esot pārkāptas konkrētas Direktīvas 2003/96 normas, it īpaši tās 5. pants, jo tā neatbilstot šajā tiesību normā paredzētajām atkāpēm attiecībā uz diferencētu nodokļu likmju piemērošanu un tā esot bijusi pretrunā šīs direktīvas mērķim par vienotu nodokļu uzlikšanu.

18. Nodokļu administrācija noraidīja šos pieteikumus, uzskatot, ka tai nav jālemj par to, vai ar Spānijas tiesisko regulējumu ir pārkāptas Savienības tiesības.

19. Tad prasītāja par šo noraidījumu iesniedza sūdzības *Tribunal Económico-Administrativo Central* (Centrālā nodokļu pārsūdzības iestāde, Spānija).

20. Prasītāja par tās sūdzību noraidīšanu pēc tam cēla prasību *Audiencia Nacional* (Valsts mēroga lietu tiesa, Spānija) Administratīvo lietu palātā, kas tika noraidīta ar 2020. gada 25. novembra spriedumu. Norādot, ka juridiskās šaubas, ko rada Direktīvas 2003/96 interpretācija, varētu likt tai iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, *Audiencia Nacional* (Valsts mēroga lietu

tiesa) noraidīja pieteikumu atmaksāt samaksātās summas, pamatojoties uz to, ka *DISA* nebija pierādījusi, ka tā nav pārnesusi šīs summas uz citām personām, kas varēja izraisīt prasītājas nepamatotu iedzīvošanos.

21. Par *Audiencia Nacional* spriedumu prasītāja iesniedza kasācijas sūdzību *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija), kas ir iesniedzējtiesa.

22. Šī tiesa uzsver, ka pamatlīetas iznākums ir atkarīgs no Direktīvas 2003/96 interpretācijas, ņemot vērā akcīzes nodokļa minerāleļļām reģionālo likmi. Šajā ziņā tā uzskata, ka ne šajā direktīvā, ne Tiesas judikatūrā nav sniegta skaidra minētās direktīvas 5. panta interpretācija par to, vai un ar kādiem nosacījumiem tā nepieļauj, ka dalībvalstī saistībā ar nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai tiek ieviestas diferencētas nodokļu likmes vienam un tam pašam produktam atkarībā no attiecīgās teritorijas.

23. Šādos apstākļos *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Direktīva [2003/96], it īpaši tās 5. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesību normu kā [Akcīzes nodokļa likuma] 50.ter pants, kas atļāva autonomajām kopienām atkarībā no teritorijas noteikt akcīzes nodokļa minerāleļļām diferencētas nodokļa likmes attiecībā uz vienu un to pašu produktu?”

24. Rakstveida apsvērumus Tiesai iesniedza prasītāja, Spānijas valdība, kā arī Eiropas Komisija.

IV. Juridiskā analīze

A. Par prejudiciālā jautājuma pieņemamību

25. Pirms vienīgā iesniedzējtiesas uzdotā prejudiciālā jautājuma analīzes ir jālemj par Spānijas valdības izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

26. Proti, šī valdība apgalvo, ka prejudiciālais jautājums esot jāatzīst par nepieņemamu tā hipotētiskā rakstura dēļ. Tā uzskata, ka jautājums par attiecīgās valsts tiesību normas saderību ar Savienības tiesībām nekad neesot ticis apspriests ne iepriekšējās tiesās, kas iesaistītas pamatlīetas izskatīšanā, ne pat kasācijas sūdzības ietvaros iesniedzējtiesā, jo sākotnēji šī sūdzība esot aprobežojusies ar jautājumu par prasītājas statusu, lai uzsāktu nepamatotu maksājumu atgūšanas procedūru.

27. Šajā ziņā jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktā tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu kontekstā un kuru pareizība Tiesai nav jāpārbauda, ir attiecināma nozīmīguma prezumpcija. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesiskā regulējuma interpretācijai nav nekādas saiknes ar pamatlīetas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai ja Tiesai nav zināmi faktiskie un juridiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem⁴.

⁴ Spriedums, 2023. gada 12. janvāris, DOBELES HES (C-702/20 un C-17/21, EU:C:2023:1, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

28. Taču šajā lietā iesniedzējtiesas uzdotajam jautājumam ir tieša saikne ar pamatlīetas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, jo tā attiecas uz prasītājas pieteikumu par tādas summas atmaksāšanu, kas atbilst *IEH* reģionālajai daļai, ko tā ir samaksājusi, pamatojoties uz to, ka šī daļa esot pretrunā Direktīvai 2003/96, it īpaši tās 5. pantam. Turklāt iesniedzējtiesa norāda, ka pamatlīetas iznākums ir atkarīgs no šīs direktīvas interpretācijas, jo tai būs jāizskata sūdzība pēc būtības saskaņā ar valsts tiesībām, kuras reglamentē kasācijas sūdzību izskatīšanu⁵. Visbeidzot no iesniedzējtiesas nolēmuma skaidri izriet – un Spānijas valdība to nav apstrīdējusi –, ka atmaksāšanas pieteikumi, kurus iesniegusi prasītāja, attiecas uz laikposmu, kura laikā Akcīzes nodokļa likuma 50.*ter* pants bija spēkā.

29. Ņemot vērā iepriekš minēto, Spānijas valdības izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

B. Par lietas būtību

30. Ar vienīgo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīva 2003/96, it īpaši tās 5. pants, nepieļauj tādu valsts tiesību normu kā Akcīzes nodokļa likuma 50.*ter* pants, ar kuru autonomajām kopienām bija atļauts noteikt akcīzes nodokļa minerāleļļām teritoriāli diferencētas likmes, lai gan tiek ievērotas šajā direktīvā noteiktās minimālās nodokļu likmes.

1. Ievada apsvērumi

31. Iesākumā jānorāda, ka izskatāmo lietu raksturo tas, ka attiecīgā valsts tiesību norma ļāva katrai Spānijas autonomajai kopienai noteikt savu akcīzes nodokļa minerāleļļām reģionālo likmi, kas pievienojama valsts akcīzes nodokļa likmei⁶.

32. Turklāt, kā izriet no šo secinājumu 14. punktā izklāstītā valsts tiesiskā regulējuma apraksta, Spānijas valdība ir grozījusi Akcīzes nodokļa likuma 50.*ter* pantu, kas Spānijā bija spēkā no 2013. līdz 2018. gadam, atceļot papildu reģionālo likmi no 2019. gada 1. janvāra⁷. Kopš tās atcelšanas Spānijas Karaliste ir ieviesusi citu autonomo kopienu finansēšanas sistēmu, paredzot vienotu likmi visā tās teritorijā⁸.

⁵ Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzsver, ka *DISA* administratīvā kārtībā lūdza atmaksāt nodokļus, kurus tā bija samaksājusi atbilstoši *IEH* reģionālajai likmei, apgalvojot, ka tie esot pretrunā Savienības tiesībām, un ka tā uzturēja savu prasību *Audiencia Nacional* (Valsts mēroga lietu tiesa) un iesniedzējtiesā.

⁶ Spēkā esošajā valsts tiesiskajā regulējumā bija paredzētas divas nodokļa daļas, proti, pirmkārt, valsts daļa, kuras likme bija vienāda visā valsts teritorijā, un, otrkārt, papildu reģionālā daļa, kuras likmi noteica katra autonomā kopiena par tās teritorijā patērētajām minerāleļļām.

⁷ Gan prasītāja, gan Komisija apgalvo, ka Spānijas Karaliste ir atcēlusi Akcīzes nodokļa likuma 50.*ter* panta noteikumu pēc tam, kad starp šo dalībvalsti un Komisiju notika dialogs, kura laikā Komisija tai esot paudusi šaubas par šīs diferencētās reģionālās likmes saderību ar Direktīvu 2003/96.

⁸ Saskaņā ar Komisijas apsvērumiem atbilstoši jaunajam valsts tiesiskajam regulējumam minerāleļļām piemēro tikai vienu akcīzes nodokļa likmi, un ieņēmumi tiek sadalīti starp valsti (42 %) un autonomajām kopienām (58 %).

2. Direktīvā 2003/96 paredzētā saskaņotā nodokļu režīma galvenie elementi

33. Jānorāda, ka, paredzot saskaņotu nodokļu režīmu energoproduktiem un elektroenerģijai, Direktīvas 2003/96 mērķis, kā tas izriet no tās 2.–5. un 24. apsvēruma, ir veicināt iekšējā tirgus pareizu darbību enerģētikas nozarē, tostarp novēršot konkurences izkropļojumus⁹. Tādējādi šī direktīva paredz samazināt atšķirības valsts nodokļu līmeņos enerģētikas nozarē, jo ir ticis konstatēts, ka runa ir par faktoru, kas kaitē pareizai iekšējā tirgus darbībai¹⁰.

34. Lai sasniegtu šo mērķi, Savienības likumdevējs ir veicis nevis izsmeļošu, bet daļēju noteikumu par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai saskaņošanu, jo minētajā direktīvā ir tikai noteikti saskaņoti minimālie nodokļu līmeņi¹¹. Šajā nolūkā saskaņā ar šīs direktīvas 4. panta 1. punktu tajā ir prasīts, lai nodokļu līmeņi, kurus dalībvalstis piemēro šīs pašas direktīvas 2. pantā minētajiem energoproduktiem un elektroenerģijai, nebūtu zemāki par minimālajiem līmeņiem, kas paredzēti šajā direktīvā.

35. Tomēr, atzīstot gan nepieciešamību dalībvalstīm dot pielaidi, kas nepieciešama, lai definētu un īstenotu politiku atbilstoši saviem apstākļiem, gan faktu, ka katras dalībvalsts ziņā ir lemt par kārtību, kas ieviešama saistībā ar Direktīvas 2003/96 izpildi, šajā direktīvā dalībvalstīm ir atzīta rīcības un novērtējuma brīvība akcīzes nodokļa jomā¹². Tādējādi minētajā direktīvā ir ietverta virkne tiesību normu (kuru vidū it īpaši ir 5. un 7. pants, kā arī 15.–19. pants), kurās dalībvalstīm ir paredzēta iespēja, ievērojot konkrētus nosacījumus, ieviest diferencētas nodokļu likmes, atbrīvojumus no akcīzes nodokļa vai tā samazinājumus¹³.

3. "IEH" atbilstība Direktīvas 2003/96 5. pantam

36. Attiecībā uz Direktīvas 2003/96 5. pantu ir konstatējams, ka šajā tiesību normā ir uzskaitīti gadījumi, kuros dalībvalstis vienam un tam pašam produktam var piemērot diferencētas nodokļu likmes.

37. Tomēr uzreiz ir konstatējams, ka diferencētu likmju piemērošana vienas un tās pašas dalībvalsts dažādos reģionos *a priori* neietilpst gadījumos, kuri paredzēti minētajā tiesību normā. Proti, nevienā no šīs direktīvas 5. pantā uzskaitītajiem gadījumiem nav paredzēta iespēja piemērot akcīzes nodokļa reģionālu diferenciāciju. Turklāt vārdkopas "šādos gadījumos" izmantošana, lai norādītu uz gadījumiem, kuros saskaņā ar šo tiesību normu būtu iespējama nodokļa līmeņa diferenciācija, šķiet, neatstāj nekādas šaubas par to gadījumu saraksta izsmeļošo raksturu, kuros dalībvalstis var piemērot diferencētas nodokļu likmes vienam un tam pašam produktam¹⁴. Būtu jāpiebilst, ka šāda interpretācija izriet arī no minētās direktīvas 15. apsvēruma, kurā ir paredzēts,

⁹ Spriedums, 2020. gada 30. janvāris, *Autoservizi Giordano* (C-513/18, EU:C:2020:59, 30. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī mani secinājumi lietā *RWE Power* (C-571/21, EU:C:2022:780, 25. punkts).

¹⁰ Šajā ziņā skat. Direktīvas 2003/96 4. apsvērumu un ģenerālvokāta Ž. Rišāra Delatūra [J. Richard de la Tour] secinājumus lietā *Komisija/Itālija* (Iemaksas degvielas iegādei) (C-63/19, EU:C:2020:596, 78. punkts).

¹¹ Skat. spriedumu, 2020. gada 30. janvāris, *Autoservizi Giordano* (C-513/18, EU:C:2020:59, 26. punkts).

¹² Skat. spriedumu, 2020. gada 30. janvāris, *Autoservizi Giordano* (C-513/18, EU:C:2020:59, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

¹³ Skat. spriedumus, 2020. gada 30. janvāris, *Autoservizi Giordano* (C-513/18, EU:C:2020:59, 26. punkts), un 2021. gada 14. janvāris, *Komisija/Itālija* (Iemaksas degvielas iegādei) (C-63/19, EU:C:2021:18, 75. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

¹⁴ Dažādu Direktīvas 2003/96 valodu versiju lasījums, šķiet, apstiprina, ka šīs direktīvas 5. pantā ir ietverts izsmeļošs to gadījumu saraksts, kuros dalībvalstis var noteikt diferencētas nodokļu likmes vienam un tam pašam produktam. Šajā ziņā jāatzīmē, ka, šķiet, nav būtisku atšķirību starp šīs tiesību normas dažādajām valodu versijām attiecībā uz vārdu "šādos gadījumos" izmantošanu, kuri ir atveidoti kā "in den folgenden Fällen" vācu valodas versijā, "στις ακόλουθες περιπτώσεις" grieķu valodas versijā, "in the following cases" angļu valodas versijā, vai vēl kā "nei seguenti casi" itāļu valodas versijā.

ka “noteiktos apstākļos vai pastāvīgi būtu jāļauj piemērot atšķirīgas valsts nodokļu likmes vienam un tam pašam produktam, ja tiek ievēroti Kopienas minimālie nodokļu līmeņi un iekšējā tirgus un konkurences noteikumi”¹⁵.

38. Šajā ziņā šķiet, ka Tiesas judikatūrā arī ir apstiprināts Direktīvas 2003/96 5. pantā uzskaitīto gadījumu izsmēlošais raksturs, precizējot, ka šajā tiesību normā ir paredzētas diferencētas nodokļu likmes atsevišķos “šajā pantā izsmēloši uzskaitītajos” gadījumos¹⁶.

39. Tomēr, kā pamatoti norāda iesniedzējtiesa, ir jākonstatē, ka pašreizējā Tiesas judikatūrā par Direktīvu 2003/96, it īpaši tās 5. pantu, nav skaidri aplūkots jautājums par vienādām akcīzes nodokļa likmēm vienam un tam pašam produktam un vienam un tam pašam izmantošanas veidam kādas dalībvalsts iekšienē.

40. Lai gan saistībā ar divām prasībām sakarā ar pienākumu neizpildi, kurās teritoriāli diferencētas akcīzes nodokļa likmes, kas ir analogas pamatlietā aplūkotajām, Komisija ir uzskatījusi par strīdīgām, ņemot vērā Direktīvu 2003/96¹⁷, un starp lietas dalībniekiem tika apspriests jautājums, vai šī direktīva atļauj vai neatļauj šādu reģionālu diferenciāciju, attiecīgajos spriedumos Tiesa nav skaidri izteikusies par šo jautājumu. Tādējādi spriedumā Komisija/Francija Tiesa tikai ir konstatējusi, ka Francijas Republika nav izpildījusi savus pienākumus, pamatojoties uz to, ka tā noteiktajā termiņā nebija pielāgojusi savu elektroenerģijas nodokļu sistēmu Direktīvai 2003/96. Tas pats bija spriedumā Komisija/Itālija (Iemaksas degvielas iegādei), kurā Tiesai nav bijis jāpauž nostāja par šo jautājumu, jo tā uzskatīja, ka Komisija nav pierādījusi tās apgalvoto pienākumu neizpildi¹⁸.

41. Attiecībā uz izskatāmajā lietā uzdoto prejudiciālo jautājumu ir iespējamas divas interpretācijas: pirmā interpretācija, kuru aizstāv Spānijas valdība un saskaņā ar kuru Direktīvas 2003/96 5. pants pieļauj diferencētu nodokļu likmju esamību atkarībā no par energoproduktiem maksājamā nodokļa reģioniem, taču ar nosacījumu, ka šīs likmes atbilst šajā direktīvā paredzētajām minimālajām likmēm, un otrā interpretācija, kuru atbalsta prasītāja un Komisija un saskaņā ar kuru no Direktīvas 2003/96 5. panta izrietošais pienākums ievērot vienādu nodokļu uzlikšanas līmeni visā dalībvalsts teritorijā attiecībā uz vienu un to pašu produktu ir piemērojams neatkarīgi no šajā direktīvā noteikto minimālo nodokļu līmeņu ievērošanas.

42. Turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ uzskatu, ka priekšroka ir jādod pēdējai minētajai interpretācijai.

43. Pirmām kārtām, jāatgādina, ka, pat ja nodokļu uzlikšanas energoproduktiem un elektroenerģijai joma ir tikai daļēji saskaņota un Direktīvā 2003/96 dalībvalstīm ir atzīta zināma elastība un rīcības brīvība, lai tās varētu īstenot politiku atbilstoši saviem apstākļiem, šī rīcības

¹⁵ Mans izcēlums.

¹⁶ Šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 2. jūnijs, *ROZ-ŠWIT* (C-418/14, EU:C:2016:400, 29. punkts), un 2023. gada 16. novembris, *Tüke Busz* (C-391/22, EU:C:2023:892, 47. punkts). Lai gan 2022. gada 22. decembra sprieduma *Shell Deutschland Oil* (C-553/21, EU:C:2022:1030) 23. punktā Tiesa ir izmantojusi frāzi “atsevišķos šajā pantā uzskaitītajos gadījumos”, nelietojot vārdu “izsmēloši”, šis vārds ir ticis pārņemts tās nesen pasludinātā 2023. gada 16. novembra sprieduma *Tüke Busz* (C-391/22, EU:C:2023:892) 47. punktā. Mans izcēlums.

¹⁷ Šajā nozīmē skat. lietas, kurās tika pasludināts 2012. gada 25. oktobra spriedums Komisija/Francija (C-164/11, EU:C:2012:665) un 2021. gada 14. janvāra spriedums Komisija/Itālija (Iemaksas degvielas iegādei) (C-63/19, EU:C:2021:18).

¹⁸ Tomēr no ģenerāladvokāta Ž. Rišāra Delatūra konstatējumiem viņa secinājumu minētājā lietā 80. punktā izriet, ka “lietas dalībnieki [tostarp Spānijas Karaliste, kas bija iestājusies lietā Itālijas Republikas prasījumu atbalstam] [bija] vienprātīgi, ka Direktīvā 2003/96 ir noteikts pienākums ievērot vienādu nodokļu uzlikšanas līmeni katram produktam un katram lietojumam visā dalībvalsts teritorijā” (C-63/19, EU:C:2020:596).

brīvība tomēr ir ierobežota. No tā izriet, ka dalībvalstīm piešķirto iespēju ieviest diferencētas nodokļu likmes, atbrīvojumus no nodokļa vai akcīzes nodokļa samazinājumus var īstenot tikai, stingri ievērojot minētās direktīvas atbilstīgajās normās paredzētos nosacījumus. Proti, ja šāda ierobežojuma nebūtu, minētā direktīva zaudētu jebkādu jēgu.

44. Direktīvas 2003/96 5. pants nav izņēmums no šīs ierobežojuma loģikas, jo pats šīs tiesību normas formulējums liecina par likumdevēja gribu ierobežot rīcības brīvību, kas ir dalībvalstīm, lai piemērotu dažādas likmes vienam un tam pašam produktam, un tas notiek neatkarīgi no šajā direktīvā noteikto minimālo nodokļu līmeņu ievērošanas¹⁹. Tādējādi, pretēji tam, ko apgalvo Spānijas valdība, minētā direktīva nepiešķir dalībvalstīm absolūtu brīvību tādu diferencētu nodokļu likmju noteikšanai, kuras tās uzskata par atbilstošām, pamatojoties vienīgi uz to, ka izmantotā likme joprojām ir augstāka par minimālo noteikto likmi. Šāda interpretācija atņemtu Direktīvas 2003/96 5. pantam jebkādu jēgu. Tāpēc piekritu ģenerālvokāta Ž. Rišāra Delatūra nostājai, kuru viņš paudis savos secinājumos lietā Komisija/Itālija (Iemaksas degvielas iegādei) (C-63/19, EU:C:2020:596, 82. punkts) un saskaņā ar kuru atkāpes no katram produktam un katram izmantošanas veidam vienādas nodokļu uzlikšanas principa dalībvalsts var piemērot vienīgi gadījumos, kas ir skaidri uzskaitīti Direktīvā 2003/96.

45. Turklāt ir jāprecizē, ka 5. pants nav vienīgā Direktīvas 2003/96 norma, kas pieļauj atšķirības nodokļu jomā vienā un tajā pašā dalībvalstī. Proti, saskaņā ar šīs direktīvas 19. pantu dalībvalstīm ir atļauts ieviest diferencētas nodokļu likmes, paredzot turpmākus atbrīvojumus vai samazinājumus īpašu politikas apsvērumu interesēs, ar nosacījumu, ka Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar vienprātīgu lēmumu neiebilst pret tiem. Šajā ziņā ir konstatējams, ka Padome saskaņā ar šo tiesību normu jau ir atļāvusi vairākus akcīzes nodokļa samazinājumus konkrētiem reģioniem vai apgabaliem kādas dalībvalsts iekšienē²⁰.

46. Lai gan Komisija un prasītāja uzskata – lai konkrētā reģionā piemērotu diferencētu likmi, dalībvalstij ir jāizmanto Direktīvas 2003/96 19. pants un jālūdz atļauja atbilstoši šai tiesību normai, Spānijas valdība – nelemjot par nepieciešamību saņemt minēto atļauju – savukārt apgalvo, ka ar to vien, ka nodokļu līmeņu samazinājumi ir atļauti saskaņā ar minētās direktīvas 19. pantu, pietiekot, lai pierādītu, ka tā patiešām pieļauj reģionālās atšķirības.

47. Lai gan no paša Direktīvas 2003/96 5. panta formulējuma skaidri neizriet, ka šajā tiesību normā paredzētā atļaujas piešķiršanas sistēma attiektos tikai uz gadījumiem, kad diferencēta aplikšana ar nodokli izriet no atbrīvojuma vai samazinājuma, kas pārsniedz minimālās likmes, vai arī 5. pants attiecas arī uz tādām situācijām, kāda ir pamatlietā, kurā diferencētais reģionālais nodoklis joprojām ir lielāks par minimālajiem nodokļu līmeņiem, tomēr paliek spēkā tas, ka, lai dalībvalsts varētu atsaukties uz šo iespēju, tai ir jāsaņem iepriekšēja Padomes atļauja saskaņā ar šīs direktīvas 19. pantu, ko Spānijas valdība šajā gadījumā nav izdarījusi.

¹⁹ Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 16. novembris, *Tüke Busz* (C-391/22, EU:C:2023:892, 46. un 47. punkts).

²⁰ Šajā ziņā skat. Padomes Īstenošanas lēmumu 2011/38/ES (2011. gada 18. janvāris), ar ko Francijai ļauj piemērot diferencētus nodokļu līmeņus degvielai atbilstoši Direktīvas 2003/96/EK 19. pantam (OV 2011, L 19, 13. lpp.), Padomes Īstenošanas lēmumu 2013/193/ES (2013. gada 22. aprīlis), ar ko Francijas Republikai atļauj piemērot diferencētus nodokļu līmeņus degvielai saskaņā ar Direktīvas 2003/96/EK 19. pantu (OV 2013, L 113, 15. lpp.), un Padomes Īstenošanas lēmumu (ES) 2016/358 (2016. gada 8. marts), ar ko Francijas Republikai saskaņā ar Direktīvas 2003/96/EK 19. pantu atļauj piemērot nodokļu līmeņa samazinājumus benzīnam un dīzeļdegvielai, kuru izmanto par motordegvielu (OV 2016, L 67, 35. lpp.).

48. Otrām kārtām, ir jāanalizē Spānijas valdības izvirzītais arguments, ka Akcīzes nodokļa likuma 50.ter pants kā autonomo kopienu politiskās autonomijas izpausme, kas atzīta Spānijas Konstitūcijā un aizsargāta LES 4. panta 2. punktā²¹, pamatojot tādu Direktīvas 2003/96 interpretāciju, kādu iesaka šī valdība.

49. Šajā ziņā jāatgādina, ka kompetenču sadalījums dalībvalsts iekšienē ir aizsargāts ar LES 4. panta 2. punktu, kurā noteikts, ka Savienībai ir jārespektē dalībvalstu nacionālā identitāte, kas raksturīga to politiskajām un konstitucionālajām pamatstruktūrām, tostarp reģionālajām un vietējām pašvaldībām²². Turklāt no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka katra dalībvalsts var brīvi sadalīt kompetences savā iekšienē un ar reģionālo iestāžu veiktiem pasākumiem īstenot Kopienu tiesību aktus, kuri nav tieši piemērojami, ja vien ar šo kompetenču sadali tiek pareizi īstenoti attiecīgie Kopienu tiesību akti²³.

50. Tomēr ir jākonstatē, ka neviena no Direktīvas 2003/96 normām, tostarp tās 5. pants (pat ja to interpretē tā, kā ierosināts šo secinājumu 44. punktā), nevar likt apšaubīt principus, kas atzīti saskaņā ar LES 4. panta 2. punktu. Proti, paredzot virkni tiesību normu, kuras ļauj dalībvalstīm, ievērojot konkrētus nosacījumus, atkāpties no minimālajām likmēm, kas paredzētas šajā direktīvā, tās mērķis būtībā ir ne tikai ņemt vērā dalībvalstu nodokļu tradīcijas, bet arī ļaut tām īstenot politiku atbilstoši saviem apstākļiem²⁴. Tādējādi es uzskatu, ka neviena dalībvalsts nevar atsaukties uz aizsardzību, kas piešķirta ar LES 4. panta 2. punktu, tā nevar tostarp norādīt uz savu iekšējo organizāciju un kompetenču sadalījumu, lai pamatotu Savienības tiesību pārkāpumu. Turklāt jebkādu nodokļu diferenciāciju reģionālā līmenī neatkarīgi no tās nozīmīguma nevar interpretēt kā dalībvalsts nacionālās identitātes izpausmi, nedz arī šajā ziņā to attaisnot beznosacījumu veidā. Citādi varētu būt tikai tad, ja katram autonomajam reģionam saskaņā ar Konstitūciju attiecīgā gadījumā būtu iespēja ieviest pilnīgi atšķirīgu nodokļu režīmu, ko tas pats autonomi definē.

51. Trešām kārtām, jāatzīmē, ka Direktīvas 2003/96 mērķis ir veicināt iekšējā tirgus pareizu darbību enerģētikas nozarē. Taču, lai gan šī direktīva principā pieļauj iespēju, ka dalībvalstīs ir atšķirīgas likmes (ar nosacījumu, ka tiek ievērotas minimālās likmes), tomēr iespējas atzīšana katrai dalībvalstij savā teritorijā un savos dažādos tās reģionos piemērot atšķirīgas likmes – pat ja šīs likmes atbilst minimālajām likmēm – bez jebkāda regulējuma vai kontroles mehānisma varētu apdraudēt iekšējā tirgus pareizu darbību, to vēl vairāk sadrumstalojot un tādējādi apdraudot preču brīvu apriti, un ar to turklāt nevarētu izslēgt krāpšanas nodokļu jomā risku.

52. Ceturtām kārtām, Direktīvas 2008/118, kurā ir reglamentēts akcīzes nodokļa piemērošanas vispārējais režīms, 1. panta 2. punktā ir paredzēts, ka akcīzes precēm var uzlikt citus netiešos nodokļus. Šis pants kopā ar dažām Direktīvas 2003/96 normām, kurās dalībvalstīm skaidri esot atstāta iespēja uzlikt nodokļus elektroenerģijai un energoproduktiem kopā ar citiem nodokļiem²⁵, pēc Spānijas valdības domām, ļaujot iekasēt tādu papildu nodokli kā *IEH*.

²¹ Spānijas valdība apgalvo, ka ieviestā sistēma, kas ir balstīta uz autonomijas un fiskālās līdzatbildības principiem, dod autonomajām kopienām tiesības lemt par noteiktu nodokļu veidu līmeni un ka ar *IEH* reģionālo likmi tiekot finansētas autonomo kopienu kompetences, kas ietver būtisku sabiedrisko pakalpojumu – veselības aprūpes, izglītības un sociālo pakalpojumu – pārvaldību.

²² Spriedums, 2016. gada 21. decembris, *Remondis* (C-51/15, EU:C:2016:985, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

²³ Spriedums, 2009. gada 16. jūlijs, *Horvath* (C-428/07, EU:C:2009:458, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

²⁴ Šajā ziņā skat. šo secinājumu 43.–46. punktu.

²⁵ Šajā ziņā Spānijas valdība atsauca uz Direktīvas 2003/96 9. un 10. apsvērumu, kā arī tās 4. pantu.

53. Tomēr jāatgādina, ka, lai gan Direktīvas 2008/118 1. panta 2. punktā dalībvalstīm ir atstāta iespēja akcīzes precēm piemērot netiešos nodokļus, kas nav akcīzes nodokļi, šāda aplikšana ar nodokli var notikt tikai tad, ja ir izpildīti divi kumulatīvi nosacījumi. Pirmkārt, šādi nodokļi ir iekasējami *īpašiem nolūkiem* un, otrkārt, šiem nodokļiem ir jāatbilst Savienības nodokļu noteikumiem, kas piemērojami akcīzes vai pievienotās vērtības nodoklim, lai noteiktu nodokļa bāzi, nodokļa summas aprēķināšanai, iekasējamībai un uzraudzībai²⁶.

54. Konkrētāk, attiecībā uz kritēriju, kas saistīts ar īpašo nolūku, no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai gan nav nepieciešams, lai papildu nodokļa ieņēmumi tiktu paredzēti izvērztajam īpašajam nolūkam, tomēr ir vajadzīgs, lai konkrētais nodoklis attiecībā uz tā struktūru, jo īpaši, ņemot vērā ar to aplikamo objektu vai piemērošanas likmi, būtu izveidots tā, ka tas ietekmētu nodokļa maksātāju uzvedību veidā, kas ļautu īstenot norādīto īpašo nolūku, piemēram, aplikot ar ievērojamu nodokli attiecīgās preces, lai atturētu no to patēriņa, vai mudinot izmantot citas preces, kuru ietekme ir mazāk kaitīga salīdzinājumā ar izvērzīto mērķi²⁷.

55. Tomēr, pamatojoties uz Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem, nav iespējams konstatēt, cik lielā mērā ar papildu nodokļa daļu gūtie ieņēmumi ir paredzēti īpašam nolūkam, vai arī to, vai šis nodoklis ir veidots tā, lai ļautu sasniegt norādīto īpašo nolūku (gadījumā, ja šāds nolūks pastāvētu). Tomēr nešķiet, ka tas tā būtu *IEH* gadījumā. Proti, kā izriet no Spānijas valdības iesniegtajiem rakstveida apsvērumiem, *IEH* reģionālā likme ir paredzēta, lai vispārīgi finansētu autonomo kopienu kompetences, lai tās vēlāk reģionālā līmenī varētu rīkoties ar šiem ieņēmumiem šo kopienu izvēlētajās jomās.

56. Piektām kārtām un visbeidzot, Tiesas nesen pieņemtā judikatūra par Direktīvas 2003/96 piemērošanu, šķiet, ir pret diferencēta nodokļa piemērošanu atkarībā no teritorijas vienā un tajā pašā dalībvalstī²⁸. Proti, lai gan Direktīvā 2003/96 dalībvalstīm ir atzīta iespēja ieviest diferencētas nodokļu likmes, nodokļu samazinājumus vai atbrīvojumus no nodokļiem, Tiesas judikatūra prasa, lai šī rīcības brīvība, kas ir dalībvalstīm saskaņā ar atbilstīgām šīs direktīvas normām (tostarp tās 5. pantu), tiktu izmantota, ievērojot Savienības tiesības un tās vispārējos principus, it īpaši, ievērojot vienlīdzīgas attieksmes principu²⁹. Turklāt tas izriet no paša minētās direktīvas 5. panta formulējuma, kurā skaidri ir paredzēts, ka diferencētās nodokļu likmes var piemērot, “ja [...] [tās] atbilst [Savienības] tiesībām”.

57. Šajā ziņā jānorāda, ka vienlīdzīgas attieksmes princips noteic, ka salīdzināmas situācijas nedrīkst aplūkot atšķirīgi un ka atšķirīgas situācijas nedrīkst aplūkot vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota³⁰. Tomēr, izņemot gadījumu, kad tas būtu objektīvi pamatots, kā tas, šķiet, nav izskatāmajā lietā, divu nodokļa maksātāju, kas ražo minerāleļļas vienā un tajā pašā dalībvalstī, *a priori* salīdzināmo situāciju nedrīkst aplūkot vienādi, ja tiem ir jāmaksā atšķirīgi nodokļu līmeņi, pamatojoties tikai uz ģeogrāfisku kritēriju, un šāda pieeja nav objektīvi pamatota.

²⁶ Rikojums, 2022. gada 7. februāris, *Vapo Atlantic* (C-460/21, EU:C:2022:83, 21. un 22. punkts).

²⁷ Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 22. jūnijs, *Endesa Generación* (C-833/21, EU:C:2023:516, 46. punkts), un manus secinājumus lietā *f6 Cigarettenfabrik* (C-336/22, EU:C:2023:718, 49.–51. punkts).

²⁸ Skat. spriedumu, 2021. gada 9. septembris, *Hauptzollamt B* (Fakultatīvs nodokļa samazinājums) (C-100/20, EU:C:2021:716, 31.–34. punkts).

²⁹ Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 9. septembris, *Hauptzollamt B* (Fakultatīvs nodokļa samazinājums) (C-100/20, EU:C:2021:716, 31. punkts un tajā minētā judikatūra), un ģenerāladvokāta M. Špunara [*M. Szpunar*] secinājumus lietā *Hauptzollamt B* (Fakultatīvs nodokļa samazinājums) (C-100/20, EU:C:2021:387, 73. un 74. punkts).

³⁰ Spriedumi, 2020. gada 30. janvāris, *Autoservizi Giordano* (C-513/18, EU:C:2020:59, 37. punkts un tajā minētā judikatūra), un 2021. gada 9. septembris, *Hauptzollamt B* (Fakultatīvs nodokļa samazinājums) (C-100/20, EU:C:2021:716, 32.–34. punkts).

58. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz vienīgo iesniedzējtiesas uzdoto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 2003/96, it īpaši tās 5. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj, ka dalībvalstis paredz diferencētu reģionālu akcīzes nodokļa likmi ogļūdeņražiem [minerāleļļām], kas izraisītu atšķirīga reģionālā nodokļa piemērošanu vienam un tam pašam produktam un vienam un tam pašam izmantošanas veidam, izņemot gadījumus, kas izsmeltoši paredzēti šajā direktīvā.

V. Secinājumi

59. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Padomes Direktīva 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai, it īpaši tās 5. pants,

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tā nepieļauj, ka dalībvalstis paredz diferencētu reģionālu akcīzes nodokļa likmi ogļūdeņražiem [minerāleļļām], kas izraisītu atšķirīga reģionālā nodokļa piemērošanu vienam un tam pašam produktam un vienam un tam pašam izmantošanas veidam, izņemot gadījumus, kas izsmeltoši paredzēti šajā direktīvā.